

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 697/2019
10.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Соње Павловић, Милунке Цветковић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због три кривична дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Лазара Маловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 78/17 од 12.07.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 629/18 од 17.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Лазара Маловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 78/17 од 12.07.2018. године и Вишег суда у Београду Кж1 629/18 од 17.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К 78/17 од 12.07.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због три кривична дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, за која су му утврђене појединачне казне затвора у трајању од по шест месеци, након чега је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и пет месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.02.2014. до 23.05.2014. године. Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 6.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, као и да суду накнади трошкове кривичног поступка, као и оштећеној ББ, о чијој ће висини бити одлучено накнадно, посебним решењем. Оштећене ББ и ВВ, на основу члана 258. ЗКП, упућене су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 629/18 од 17.04.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Лазара Маловића и пресуда Основног суда у Обреновцу К 78/17 од 12.07.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Лазар Маловић, због повреде закона из

члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а како то произилази из садржине захтева 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине, односно да исте преиначи тако што ће према окривљеном одбити оптужбу, односно тако што ће истог ослободити од оптужбе, или пак тако што ће обуставити поступак услед наступања застарелости кривичног гоњења, са предлогом да Врховни касациони суд сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Лазара Маловића је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује да је јавни тужилац изменио диспозитив поднетог оптужног предлога дана 23.03.2018. године, у погледу чињеничног описа и правне квалификације кривичног дела и то тако што је окривљеном ставио на терет да је дана 04.02. и 26.02.2014. године извршио кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. КЗ, за које је прописана новчана казна или казна затвора до три године, због чега је, сходно одредби члана 103. тачка б) КЗ наступила релативна застарелост кривичног гоњења.

Из ових навода браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда произилази да исти захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 104. став 1. КЗ, прописано је између осталог да застарелост кривичног гоњења почиње од дана када је кривично дело извршено.

Одредбом члана 104. став 3 КЗ прописано је да се застарелост прекида сваком процесном радњом која се предузима ради откривања кривичног дела или ради откривања и гоњења учиниоца због учињеног кривичног дела.

Ставом 5. члана 104. КЗ прописано је да сваким прекидом застарелост почиње поново да тече.

Из списка предмета произилази следеће:

Јавни тужилац је окривљеном оптужним предлогом Кт 53/14 од 23.04.2014. године ставио на терет кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ

учињено неутврђеног дана 2011. године (тачка 1), а затим два кривична дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ учињена 04.02.2014. године и 26.02.2014. године, па је након више рочишта за главни претрес у току 2014, 2015. и 2016. године, првостепени суд 13.09.2016. године донео пресуду којом је одбио оптужбу за тачку 1 оптужног акта, а окривљеног огласио кривим за два кривична дела из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и осудио га на јединствену казну затвора од 1 године и 9 месеци. Другостепени суд-Виши суд у Београду укинуо је у жаленом поступку осуђујућу пресуду Основног суда у Обреновцу и вратио списе предмета на поновно суђење, па је поступак започет изнова против окривљеног за наведена кривична дела.

Дакле, све време од извршења наведених кривичних дела јавни тужилац и суд у континуитету предузимају процесне радње у складу са Закоником о кривичном поступку у циљу кривичног гоњења окривљеног због два кривична дела из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за која је прописана казна од 6 месеци до 5 година, те сходно томе кривично гоњење се не може предузети када протекне 5 година од извршења кривичног дела (релативна застарелост кривичног гоњења), што овде није случај, односно од извршења кривичних дела за које је кривично гоњење првобитно предузето није протекло више од прописаног рока застарелости.

У току поступка јавни тужилац је поднеском Кт 24/14 од 23.03.2018. године изменио оптужни акт, у складу са процесним овлашћењем да располаже у потпуности поднетим оптужњима актом, те да исти измени, при чему суд није везан правном оценом из оптужног акта сходно одредби члана 420. став 2. ЗКП. Суд је након одржаног главног претреса сада по измењеном оптужном акту за три кривична дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, донео побијану пресуду и окривљеног огласио кривим и осудио за ова кривична дела, док је другостепени суд првостепену пресуду потврдио.

Према томе, чињеница да је оптужни акт измењен по протеклу три године од извршења инкриминисаних радњи нема утицаја на ток застаревања кривичног гоњења имајући у виду континуитет предузетих процесних радњи од стране овлашћених процесних субјеката од тренутка када су инкриминисане радње извршене, суду поднет први оптужни акт, а затим измењени оптужни акт јавног тужиоца, па до правноснажног пресуђења.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву указује да изведени докази не пружају поуздан основ за закључак да је окривљени извршио предметна кривична дела за која је оглашен кривим, истицањем да је суд погрешно оценио међусобно противречне исказе сведока ББ, ГГ, ВВ, ДД и ЋЋ, који су се различито изјашњавали о критичном догађају, као и записнике о препознавању лица.

По налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног полемишући са оценом доказа од стране суда, у суштини оспорава чињенично стање утврђено

првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичних дела у питању.

Међутим, како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.